

Opinia Komitetu Regionów w sprawie komunikatu Komisji Europejskiej do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2006-2010

(2007/C 57/07)

KOMITET REGIONÓW,

uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomicznego i Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2006-2010 (COM(2006) 92 wersja ostateczna),

uwzględniając decyzję Komisji Europejskiej z dnia 1 marca o zasięgnięciu opinii Komitetu w tej sprawie zgodnie z art. 265 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję swojego Prezydium z dnia 25 kwietnia 2006 r. o powierzeniu Komisji Polityki Gospodarczej i Społecznej przygotowania opinii w tej sprawie,

uwzględniając swoją opinię w sprawie: „Kobiety a ubóstwo w Unii Europejskiej” (CdR 151/2005 fin),

uwzględniając swoją opinię w sprawie: „Usprawnienie ochrony socjalnej w celu uzyskania większej ilości i lepszych miejsc pracy — kompleksowe podejście z myślą o opłacalności pracy” (CdR 94/2004 fin),

uwzględniając swoją opinię w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dostępie do towarów i usług oraz do dostaw towarów i usług (CdR 19/2004 fin),

uwzględniając swoją opinię w sprawie procesu opracowywania Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (CdR 327/1999 fin),

uwzględniając wyraźne pragnienie Komisji Europejskiej osiągnięcia postępów w zakresie równości płci na podstawie planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn oraz pragnienie Komitetu nadania praktycznego znaczenia wartościom i celom tego planu działania, a także z uwagi na fakt, że rok 2007 został uznany rokiem równych szans dla wszystkich,

uwzględniając projekt opinii (CdR 138/2006 rev. 2) przyjęty dnia 20 października 2006 r. przez Komisję Polityki Gospodarczej i Społecznej (sprawozdawca: **Claudette ABELA BALDACCHINO**, zastępca burmistrza, Rada Lokalna Qrendi),

jednomyślnie przyjął na 67. sesji plenarnej w dniach 6-7 grudnia 2006 r. (posiedzenie z 6 grudnia) następującą opinię:

1. Stanowisko Komitetu Regionów

Priorytety Komitetu Regionów

1.1 Komitet Regionów uznał kwestię równości mężczyzn i kobiet za jeden ze swoich głównych priorytetów na 2006 r. Realizacja planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn odwołuje się do podstaw europejskiego modelu społecznego. Promowanie równości szans i zwalczanie wszelkich form dyskryminacji znajdują się wśród kluczowych priorytetów politycznych Komitetu.

1.2 Należy teraz przedstawić konkretne propozycje, jak osiągnąć równość płci i poprawić sytuację, szczególnie kobiet w państwach członkowskich, zwłaszcza w kontekście roku 2007, będącego rokiem równych szans dla wszystkich. Pakt na rzecz równości płci, uzgodniony przez rządy szeregu państw członkowskich, podobnie jak plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn, określa wiele celów i zamierzeń, ale tym, czego teraz pilnie potrzeba, są konkretne propozycje, jak wprowadzić tę politykę w życie. Należy jednak opracować środki o trwałym charakterze i trwałych efektach, które wiążą się z realizacją planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn na lata 2006-2010 w dłuższej perspektywie czasowej.

Cele Komitetu Regionów

1.3 Równość mężczyzn i kobiet musi być powszechnie uznawana za pożądaną cel przez obywateli korzystających z usług świadczonych przez władze lokalne i regionalne oraz za główny filar polityki przez rządy i polityków reprezentujących wszystkie nury. Władze regionalne i lokalne mają tu do odegrania kluczową rolę, ponieważ najbliższe jest im do obywateli i kwestii ich zajmujących. Muszą zatem pomóc w ustanowieniu pozytywnego przykładu niedyskryminacji, w szczególności także jako znaczący pracodawca w UE oraz kluczowy dostawca usług bezpośrednio wpływających na równość płci (patrz poniżej).

1.4 Tym samym władze lokalne i regionalne powinny odgrywać rolę katalizatora, czynnika wspierającego i ułatwiającego. Ich pierwszoplanowym celem jest wprowadzenie równowagi między płciami. Należy zatem wspierać wszystkich potrzebujących takiego wsparcia, zapewniając im niezbędne środki dla wzmocnienia ich roli w społeczeństwie i uzyskania przez nie dostępu do rynku pracy.

1.5 Aby wypełnić te cele, Komitet musi zadbać o polityczne zaangażowanie na rzecz:

1) decentralizacji celów planu działania,

- 2) stworzenia warunków dla godzenia życia rodzinnego z pracą,
- 3) mocnych i dobrze wdrażanych ram prawnych,
- 4) równości płci w procesach decyzyjnych,
- 5) zmiany norm kulturowych — równe traktowanie.

Komitet Regionów oraz władze lokalne i regionalne, które reprezentuje, już przyczyniają się do realizacji tych celów poprzez konkretne działania. Odbywa się to w kontekście roku 2007, który ogłoszony został rokiem równych szans dla wszystkich. Należy jednak opracować środki o trwałym charakterze i trwałych efektach, które wiążą się z realizacją planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn na lata 2006-2010 w dłuższej perspektywie czasowej.

Ogólne uwagi do sześciu priorytetów planu działania

1.6 Komitet Regionów z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji Europejskiej dotyczącą nowego planu działań na rzecz równości mężczyzn i kobiet, który jest kolejnym z serii dokumentów wytyczających ogólne cele europejskiej polityki w zakresie równości płci. W jednej ze swoich wcześniejszych opinii (!) Komitet mówił o potrzebie istnienia spójnej i integrującej strategii zwalczania nierówności pomiędzy płciami w całej Unii Europejskiej. Równość płci stanowi prawo podstawowe i wspólną wartość. Nie może podlegać negocjacom czy ograniczeniom. Wymaga jednak także podjęcia konkretnych działań politycznych na wszystkich szczeblach władzy.

1.7 Instytucje europejskie zgadzają się na ogół, że powodzenie europejskiego projektu zależy od tego, czy UE i jej organy są w stanie zająć się problemami nurtującymi szarych obywateli. Sukces planu działań jest zatem w znacznym stopniu uwarunkowany zdolnością instytucji UE do wykorzystania we właściwy sposób gruntownej wiedzy i zasobów samorządów regionalnych i lokalnych w jego wdrażaniu. Na szczeblu lokalnym i regionalnym wiele jest przykładów udanych inicjatyw na rzecz równouprawnienia, które warto propagować. Wydaje się, że tego właśnie brakuje w omawianym planie działań.

Poprawa zarządzania dla równości płci

1.8 Komitet Regionów z zadowoleniem przyjmuje zawartą w planie działań wizję wspierania Europejskiego Instytutu ds. Równości Mężczyzn i Kobiet. Komitet chciałby śledzić debatę nad dokładnym zakresem kompetencji tej nowej agencji oraz nad tym, jak ma ona przekładać ogólne cele polityczne na konkretne działania. Komitet podkreśla potrzebę istnienia wiarygodnych i porównywalnych danych naukowych na temat równości płci na różnych szczeblach władzy i jest przekonany, że Instytut ds. Równości Mężczyzn i Kobiet będzie ważnym narzędziem tworzenia sieci dla gromadzenia i wymiany takich danych. Sądzi także, że innym ważnym zadaniem tego instytutu będzie monitorowanie polityki edukacyjnej oraz praktyki w zakresie równości płci, stosowanych w całej UE, a także przedstawianie zaleceń i propozycji poprawy sytuacji.

(!) CdR 151/2005 fin; opinia w sprawie: „Kobiety a ubóstwo w Unii Europejskiej”.

1.9 Komitet nalega, by podejmując te wysiłki, położyć zdecydowany nacisk na zaangażowanie szczebla regionalnego i lokalnego. Monitorowanie rozwoju sytuacji na tych najbliższych obywatelom szczeblach oraz wymiana najlepszych praktyk są kluczem do maksymalizacji oddziaływania instytutu. Aby to osiągnąć, instytut powinien analizować możliwości decentralizacji swoich działań i posiadać niezbędne do tego środki.

1.10 Innym aspektem kluczowym dla poprawy polityki równości płci na szczeblu UE jest konieczność poprawy zarządzania instytucjami pracującymi na tym polu. Dotyczy to w szczególności poprawy koordynacji pomiędzy różnymi dyrekcjami Komisji w celu większego uwzględniania problematyki płci w różnych obszarach polityki. Wymaga to także wysiłków w zakresie poprawy szkoleń i edukacji dla urzędników, jak również dla prowadzących szkolenia i nauczycieli na wszystkich szczeblach, aby uwrażliwić ich na kwestie równości płci. Powinno to obejmować również zagadnienie języka wykorzystywanego we wszystkich dokumentach, zwłaszcza tych mówiących o kobietach jako o mniejszościach, by dokumenty te były bardziej neutralne w kwestii płci.

Decentralizacja celów planu działania

1.11 Należy rozważyć ponowne przeanalizowanie hierarchii priorytetowych obszarów określonych przez Komisję. Aby skutecznie znieść nadal istniejące rażące nierówności w udziale przedstawicieli obu płci w procesach decyzyjnych i ogólnie w życiu politycznym, plan działań powinien skupiać się zarówno na równości gospodarczej, jak i społecznej. W całej Europie występuje coraz większa zgodność co do tego, że równość płci jest nie tylko sama w sobie ważnym celem, ale jest także niezbędna dla dobrobytu gospodarczego Europy. Na przykład, pomimo iż dzisiejsza Europa może się poszczycić standardem życia, który stał się wzorcem dla reszty świata, prawdą jest również, że nie wszędzie w UE dobrobyt gospodarczy przekłada się na równość płci bądź większy dobrobyt dla kobiet. Z tego względu należy podkreślić, że z dobrobytu gospodarczego nie wynika automatycznie równość płci. Konieczne jest wybranie drogi wiodącej bezpośrednio do celu równości płci, jak również zapewnienie niezbędnych środków, jeżeli ma się powieść jego realizacja.

1.12 Władze lokalne i regionalne, jako najbliższe obywatelom i odpowiedzialne za większość ważnych społecznych, edukacyjnych i gospodarczych aspektów ich codziennego życia, mają możliwość przełożenia wartości i struktur zapisanych w planie działań na rzeczywistość, co uznaje również Komisja Europejska, popierając Europejską kartę równości kobiet i mężczyzn w życiu lokalnym, opracowaną przez Radę Gmin i Regionów Europy (CEMR) w ramach piątego programu działań Komisji Europejskiej. Wartości wymienione w planie działań muszą stać się integralną częścią polityk wdrażanych na szczeblu lokalnym i regionalnym. Na tym poziomie najlepiej można osiągnąć cel wyeliminowania obecnych w sferze edukacji, szkoleń i kultury stereotypów związanych z płcią, najskuteczniej też krzewi się zarządzanie dla równości płci oraz monitoruje ten proces.

1.13 W instytucjach szczebla unijnego, krajowego, regionalnego i lokalnego istnieje tendencja do dyskusowania nad kwestiami płci tylko z punktu widzenia statystyki. Chociaż wiarygodne i porównywalne statystyki są użyteczne i niezbędne dla zrozumienia dzisiejszej sytuacji, istnieje niebezpieczeństwo wykorzystywania ich dla uzasadniania jedynie pozornych i symbolicznych działań. Konieczne jest zatem zapewnienie właściwej interpretacji statystyk, aby przełożyć je na odpowiednie konkretne działania. Rozbicie statystyk ze względu na płeć pozwoli lepiej ocenić dane i aktualny wpływ polityki równouprawnienia w UE oraz na szczeblu regionalnym i lokalnym lub też brak tego wpływu.

Stworzenie warunków dla godzenia życia rodzinnego z pracą

1.14 Wydaje się także, że to na szczeblu regionalnym i lokalnym można skutecznie wykorzystać nowe fundusze i inne inicjatywy w celu wprowadzenia w życie wartości i struktur koniecznych dla realizacji planu działań. Lokalne plany socjalne mogą być narzędziem zarządzania pomagającym samorządom lokalnym i regionalnym analizować potrzeby społeczności lokalnych oraz — na podstawie odpowiednich badań naukowych — wychodzić naprzeciw potrzebom grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji.

1.15 Jest jasne, że osiągnięcie celów lizbońskich wymaga wkładu obu płci, zwłaszcza kobiet. Obejmuje to ich udział w rynku pracy, większy udział mężczyzn w obowiązkach domowych oraz możliwość godzenia obowiązków rodzinnych i zawodowych zarówno przez kobiety, jak i mężczyzn, co prawdopodobnie będzie miało decydujący wpływ na przyszłe trendy demograficzne w UE.

1.16 Dla osiągnięcia tego zamierzenia absolutnie niezbędne są środki na rzecz wspierania równego udziału mężczyzn w obowiązkach domowych, a także zapewnienie większej liczby i lepszych żłobków i przedszkoli, dostępnych i przystępnych cenowo dla tych, którzy ich potrzebują. Wiele państw członkowskich musi poczynić większe wysiłki, aby zrealizować cele wytyczone w tej kwestii w 2002 r. w Barcelonie, powinno także ściśle współpracować na tym polu z władzami lokalnymi i regionalnymi.

1.17 Wartość długofalowych celów politycznych zależy od opracowania konkretnych, odpowiednio finansowanych strategii, które obejmują każdego członka społeczności i dla każdego są korzystne. Oprócz tego należy zachęcać do podejmowania nowych inicjatyw na rzecz przełamywania stereotypów związanych z rolą kobiet i mężczyzn w życiu zawodowym prywatnym i politycznym.

1.18 Komitet jest przekonany, że podstawowym zadaniem jest stworzenie konkretnych możliwości, dzięki którym równość płci stanie się rzeczywistością. Ostatecznie liczy się właśnie dostępność możliwości. Na rynku znaczenie mają zyski i polityka cenowa, ale także jakość świadczonych usług. Równość płci można osiągnąć tylko wtedy, gdy niezbędne usługi, tzn. usługi

dobrej jakości, będą dostępne dla wszystkich obywateli. Agenda społeczna UE powinna uwzględniać te aspekty.

Mocne i dobrze wdrażane ramy prawne

1.19 Minęło kilka dekad, od czasu kiedy Europa przyjęła prawodawstwo dotyczące równej płacy dla kobiet i mężczyzn. Dziś nadal daleko nam jeszcze od osiągnięcia równości^(?). Instytucje UE muszą podjąć mocne zobowiązanie polityczne do wdrożenia istniejącego już prawodawstwa czy dyrektyw, posuwając się nawet do wystąpienia na drogę sądową przeciwko państwom członkowskim, które ignorują istniejące już lub będą ignorować przyjęte w przyszłości prawodawstwo lub dyrektywy. Unia Europejska musi wziąć pod uwagę obecne okoliczności i uzyskać stanowcze zobowiązania ze strony państw członkowskich w zakresie równości kobiet i mężczyzn. Wzmocniłoby to także pozycję UE w zajmowaniu się kwestiami płci na forum międzynarodowym.

1.20 To samo dotyczy także pilnej potrzeby wzmocnienia działań skierowanych przeciwko handlowi ludźmi. Należy pomóc władzom regionalnym i lokalnym w zwalczaniu plagi handlu ludźmi oraz gospodarczego wykorzystywania imigrantów o nieuregulowanym statusie. Ogromnym problemem stał się handel ludźmi, któremu należy niezwłocznie poświęcić uwagę. Zwrócenia uwagi wymaga także kwestia zagwarantowania nielegalnym imigrantom, a zwłaszcza kobietom i dzieciom, przebywającym w izbach zatrzymań poszanowania godności i przestrzegania przysługujących im praw. Komitet Regionów przyjmie za cel podejmowanie działań zmierzających do zachęcania swych członków do wzmacniania współpracy w walce z tego rodzaju łamaniem praw. Zwiększy to skuteczność unijnej współpracy w walce z tymi jakże poważnymi przestępstwami, powodującymi niezmiernie cierpienia i trudności oraz stanowiącymi obrazę godności ludzkiej. Zapewni to również solidniejszą podstawę do współpracy międzynarodowej na wszystkich szczeblach sprawowania rządów, która także powinna ulec wzmocnieniu.

1.21 Przemoc związana z płcią to w pierwszej kolejności przemoc mężczyzn wobec kobiet. Jest to poważny problem społeczny, stanowiący zagrożenie dla zdrowia, dobra i życia kobiet i dzieci. Jest to pogwałcenie podstawowego prawa do życia, bezpieczeństwa, wolności, godności oraz nietykalności fizycznej i psychicznej. Najważniejsze działania zapobiegawcze to szeroko zakrojone informowanie oraz aktywne oddziaływanie na systemy wartości i zachowań. Poprzez działanie na rzecz równego traktowania możemy stworzyć społeczeństwo, w którym chłopcy i dziewczęta mają takie same szanse i te same prawa — społeczeństwo, w którym ani dziewczęta, ani kobiety nie będą zagrożone przemocą ze strony mężczyzn. To na władzach lokalnych i regionalnych, będących instancją najbliższą obywatelom, spoczywa w tym zakresie szczególna odpowiedzialność. Z drugiej strony dysponują one także licznymi doświadczeniami, sprawdzonymi w praktyce modelami i programami, skierowanymi zarówno do ofiar, jak i do sprawców.

(?) Gurmai Z. (2006), *Roadmap has no fast lane*, oświadczenie PES-u.

Równość płci w procesach decyzyjnych

1.22 Aby osiągnąć faktyczną równość płci, należy rozwiązać problem zbyt niskiego udziału kobiet w procesach decyzyjnych w polityce i gospodarce. Władze lokalne i regionalne mają tu do odegrania kluczową rolę, ponieważ równość płci pod względem udziału w życiu politycznym i gospodarczym należy budować w procesie oddolnym. W tym kontekście Komitet proponuje rozważenie idei wprowadzenia systemu kwotowego na różnych szczeblach systemu sprawowania rządów. Same kwoty nie rozwiążą wprawdzie problemu nierówności i dyskryminacji, ale mogą być elementem szerszej zintegrowanej strategii, mającej na celu zniesienie istniejących struktur, które wykluczają obecnie kobiety z procesów decyzyjnych.

1.23 Biorąc pod uwagę fakt, że nadchodzący rok będzie rokiem równych szans dla wszystkich, Komitet Regionów musi podkreślić spoczywający na państwach członkowskich obowiązek zapewnienia równej reprezentacji mężczyzn i kobiet w ich delegacjach krajowych w Komitecie.

1.24 Zachęca się grupy polityczne Komitetu Regionów do aktywnego uczestniczenia w dyskusji poświęconej równości płci. W ramach swoich zobowiązań związanych z obchodami europejskiego roku równych szans dla wszystkich Komitet powinien sam sporządzić strategię przedstawiającą to, jak będzie pracował z delegacjami krajowymi i grupami politycznymi w celu rozwiązania kwestii braku równości płci wśród członków Komitetu.

1.25 Komitet Regionów, za pośrednictwem swoich komisji, powinien także zobowiązać się do zapewnienia, że jego przyszłe opinie będą oparte na jednakowym wkładzie i uczestnictwie zarówno mężczyzn, jak i kobiet oraz by we wszelkich działaniach Komitetu jego celem było osiągnięcie równości.

Zmiana norm kulturowych — równość dzięki neutralności w kwestii płci

1.26 Władze lokalne i regionalne w państwach członkowskich i w innych krajach różnią się pod względem wielkości, ale nie misji; pod względem daty powołania, ale nie zasad, na jakich się opierają. Przede wszystkim są czynnikiem wyzwającym zmiany, ponieważ to one posiadają wiedzę na temat lokalnych i regionalnych potrzeb, a ich centralna pozycja w świadczeniu usług pozwala uwzględnić potrzebę wzmocnienia dobrobytu społeczności.

1.27 Kluczowym wyzwaniem jest prowadzenie debaty otwartej dla wszystkich obywateli, ponieważ dotyczy ona zarówno kobiet, jak i mężczyzn, a także podjęcie konkretnych działań prowadzących do osiągnięcia równości płci.

1.28 Ze swojej strony władze lokalne i regionalne powinny starać się promować równość mężczyzn i kobiet poprzez projekty finansowane z ich środków własnych lub z dostępnych środków unijnych, skierowane do niższych klas szkół podstawowych, a nawet poprzez wymianę przykładów najlepszych wzorców pomiędzy różnymi państwami.

1.29 Władze polityczne każdego szczebla dysponują potencjałem zmiany dominującego kierunku debaty i tym samym

zmiany norm kulturowych. Można to osiągnąć poprzez strategię, które docierałyby do społeczności poprzez nauczycieli, pracodawców i pracowników, instytucje krajowe i międzynarodowe oraz przede wszystkim media, w celu bardziej skutecznego urzeczywistnienia równości płci. W praktyce oznacza to, że równość płci powinna stać się elementem własnej komunikacji instytucji lokalnych, regionalnych, ale także krajowych i unijnych z obywatelami. To z kolei wymaga odpowiedniej edukacji i szkoleń dla osób odpowiedzialnych w instytucjach za tę sferę, ale także dla przedstawicieli mediów, w celu uwrażliwienia ich na kwestie równości płci. W kontekście trwającej dyskusji nad przyszłością Europy w ramach przedstawionego przez Komisję planu D dla demokracji, dialogu i debaty, do którego Komitet chciałby dodać czwarte „d” oznaczające decentralizację, kwestie równości mężczyzn i kobiet powinny zostać uwzględnione jako kluczowy element przybliżania Europy jej obywatelom.

2. Zalecenia Komitetu Regionów

2.1 Oprócz zbadania czynników edukacyjnych, gospodarczych i społecznych UE musi także ściśle współpracować z mediami i wykazać się wolą ustanowienia kodeksów postępowania, które, nie naruszając ustanowionych swobód i nie hamując inwencji twórczej, wykorzeniłyby te elementy, które są sprzeczne z priorytetami planu działań. Media mogą stanowić narzędzie upowszechniania wartości zapisanych w planie działań, ale pewne głęboko zakorzenione interesy są w stanie (niejawnie) doprowadzić do udaremnienia tych usiłowań. Zatem realizacja celów planu działania może ostatecznie okazać się sprawdzianem zdolności UE do ukształtowania europejskiego społeczeństwa, które jest w stanie zrobić coś więcej niż tylko składać głośne deklaracje na rzecz równości płci.

2.2 Demokracja, aby była skuteczna i konstruktywna, musi umożliwiać obywatelom pełne uczestnictwo w podejmowaniu ostatecznie wiążących decyzji, które mają wpływ na ich codzienne życie. Dopóki nierówne traktowanie płci w procesie decyzyjnym pozostaje faktem, dopóty nie można osiągnąć pełnej demokracji w UE. Komitet Regionów i instytucje UE muszą wspólnie zaangażować się w przyspieszanie reformy procesów demokratycznych w państwach członkowskich, proponując etyczne standardy sprawowania rządów w coraz bardziej zglobalizowanym świecie. Równość mężczyzn i kobiet jest jednym z takich etycznych standardów.

2.3 Zagadnienie przemocy domowej, a zwłaszcza przemocy mężczyzn wobec kobiet, wymaga działań także na szczeblu Komisji Europejskiej, jako że ściślejsza współpraca między państwami członkowskimi pomoże w ściganiu osób dopuszczających się przemocy domowej, nawet gdyby zmieniły one kraj zamieszkania.

2.4 Osiągnięcie równości płci może okazać się trudne, dopóki usługi, które umożliwiają kobietom zajęcie ich prawowitego miejsca w strukturach decyzyjnych, nie staną się powszechnie dostępne. Realizacja celów planu działania ułatwi kobietom wejście na rynek pracy oraz zwiększy ich szanse na ekonomiczną niezależność.

2.5 Władze regionalne i lokalne, wypełniając rolę znaczących pracodawców, powinny świecić przykładem pod względem wysokich standardów równości płci. W wielu przypadkach jednym ze sposobów osiągnięcia tego jest zapewnienie równości płci w komisjach rekrutacyjnych. Ten ważny element decyzyjny jest bardzo często ignorowany.

2.6 Kolejnym krokiem w tym kierunku jest dążenie Komitetu do bycia wzorem dla instytucji lokalnych, regionalnych, krajowych i europejskich, poprzez uwzględnienie w rekrutacji kryterium pełnego zrozumienia kwestii równości płci przez kandydatów na pracowników oraz poprzez uwrażliwienie na ten problem osób już zatrudnionych za pomocą szkoleń i zdobywania nowych kwalifikacji.

2.7 Wśród członków Komitetu nie ma równej reprezentacji płci i nie można w związku z tym postrzegać go jako modelu postępowania dla władz lokalnych i regionalnych w UE. Wykorzystując rok 2007 — Europejski Rok na rzecz Równych Szans dla Wszystkich — jako katalizator, Komitet powinien, wraz z reprezentowanymi w nim delegacjami krajowymi i grupami politycznymi, pracować nad sporządzeniem strategii działań, jakie podejmie w celu osiągnięcia równości pomiędzy płciami, i opublikować tę strategię w 2007 r.

2.8 Należy podjąć zdecydowane działania także w innych dziedzinach, w których nierówność płci ma negatywny wpływ na osiągnięcie uzgodnionych celów ze względu na tendencje w kierunku opóźniania lub blokowania pełnego i równego udziału kobiet w każdej sferze życia. W wielu dziedzinach polityki społecznej można znaleźć tego rażące przykłady, w tym w służbie zdrowia, szkolnictwie, systemie ubezpieczeń społecznych i mieszkalnictwie, które nadal nie uwzględniają w wystarczającym stopniu różnic uwarunkowanych płcią.

2.9 W celu wprowadzenia środków bardziej przyjaznych dla rodziny, zapewniających kobietom i mężczyznom równy dostęp do płatnej pracy i usług, władze lokalne i regionalne mogą starać się podejmować partnerskie inicjatywy wraz z *podmiotami*

prywatnymi i publicznymi na rzecz zwiększenia dostępu do żłobków i przedszkoli, na co możliwe byłoby uzyskanie środków z funduszy strukturalnych i/lub z nowego programu Progress. Komitet Regionów powinien posłużyć za wzorzec do naśladowania, zarówno pod względem swoich struktur politycznych, jak i personelu. W tym celu powinien stać się liderem w zapewnianiu dostępu do usług w zakresie opieki nad dziećmi, biorąc pod uwagę fakt, że jego budynki są stale użytkowane przez pracowników Komitetu, wszelkiego rodzaju stowarzyszenia i polityków.

2.10 Z tego względu należy poświęcić szczególną uwagę potencjałowi władz lokalnych i regionalnych, jako że mają one większe możliwości realizacji planu działania przy pełnym uwzględnieniu środowiska kulturowego oraz społeczno-gospodarczego, w jakim musi się to dokonać. Niniejsza opinia prezentuje stanowisko, że cele planu działania nie mogą zostać urzeczywistnione, o ile w procesie osiągania równości płci nie przyjmie się podejścia oddolnego z pełnym udziałem obywateli na szczeblu regionalnym i lokalnym. W związku z tym bardzo przydatnym punktem odniesienia dla wszystkich władz lokalnych i regionalnych okazuje się Europejska karta równości kobiet i mężczyzn w życiu lokalnym, opracowana przez CEMR, która w harmonijny sposób przekłada cele planu działania na rzeczywistość, zgodnie z kompetencjami władz lokalnych. Faktycznie nie tylko władze regionalne i lokalne powinny być bezpośrednio zaangażowane dzięki decentralizacji planu działania. Komitet i jego członkowie powinni propagować równość płci, wspierać ją i stać na jej straży.

2.11 Komitet Regionów, o ile jego władze budżetowe wyrażą na to zgodę, powinien każdego roku organizować forum poświęcone równemu statusowi, aby zgromadzić podmioty lokalne, regionalne, publiczne, prywatne i ideowe w celu wymiany metod, wiedzy i doświadczeń. Aby zapewnić szeroki udział w forum, należy zaproponować formę uczestnictwa, która nie wiązałaby się z nadmiernymi kosztami.

Bruksela, 6 grudnia 2006 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Michel DELEBARRE